

Gonzalez Videla – základňa – večerný príjazd

SUŠKI

Ráno sa presúvame na čilskú polárnu stanicu Gonzalez Videla, ktorá je už na skutočnej pevnine.

ĐURO

Na Alíkoví sa doplavíme k brehu a mám tú česť vyskočiť na pevninu ako prvý.

SUŠKI

Đuro vzrušene poskakuje a máva, lebo je šťastný, že je prvý na brehu, ktorý obýva kolónia tučniakov. Ani

mu nevadí, že na fotkách a videách budú jeho sponzorské logá zaondiate od tučniačích exkrementov.

ĐURO

Prvenstvo zaváňajúce tučniačimi hovunami. Tie sú premiešané so zvratkami a zvyškami rýb úplne všade na zemi aj skalách, o ktoré musím upevniť laná. A veľmi rýchlo sa ocitnú aj na mne... Nie, nemyslím laná... To na milé uvítanie stačí.

MÁRA

Čilské polárne stanice. Upřímně mohu říct, že o valné většině stanic v Antarktidě si myslím své, tedy o jejich

opodstatnění či vědeckém přínosu. Ale to nechme koňovi.

Hlavní důvod je zcela prozaický, místo se dá označit za pekel díru. Chilani s tím neměli co do činění. Na vině byli jejich přímí sousedé, kteří přímo u vchodových dveří seděli na vajíčkách, nebo již vychovávali svá čerstvě vylíhnutá mláďata. Jistě, nejvíce fotogenický „ptačkoň“ této planety. Respektive takto to označují různé chytré servery. Mluvím o srandovně se pohupujících tvorech žijících v tisícíhlavých koloniích. Sama matička příroda jim navrhla a zároveň i ušila slušivý frak a na nožky navlékla oranžové lakýrky.

Ovšem, co se již na webech nepíše, je krutý zápach těchto antarktických drůbežáren. Jistě, tučňák je krásný, ale ty jejich slepičince... „Kristova noho“, tím se v mých očích přetáčí především do roviny nepoužitelného smradlocha. Hotovo.

DEŇ 1

SUŠKI

Ďalší deň sa už schyluje k vážnej akcii. Oproti nám sa z mora dvíha prvý skutočný kopec. Ďuro chystá

padáky a celý paraglajdistický pakšament, samozrejme, doplnený o všetky audiovizuálne serepetičky. Kontroluje Galáska a jeho dron. Chce mať tip-top zábery zhora. Dron musí byť presne tam, kde ho chce mať. Mišo si medzitým užíva fotenie s tučňiakmi a má v paži. Míra, Martin a ja čakáme na lyžiach. Martin má ten „rozlomiteľný“ snowboard (splitboard), tak to sú vlastne tiež teraz lyže. Mára ostal na lodi so svojou garderóbou na umývanie vlasov a holenie.

Po asi hodinke už všetci stúpame k vrcholu (škoda, že s nami nie je Mára, to by sme sa mohli „vznést až k nebesím“). O počasí a okolitej scenérii som domov poslal správu, že to bol najkrajší deň v histórii zeme-gule. Tak neviem, ako inak to opísať.

ĎURO

Tie všetky steny a bralá, výšvihy a žľaby, seraky a piliere, tvarované do fantastických foriem. Priezračný vzduch, ktorý len kde-tu prerušuje malý obláčik, kumul. Nad morom sa rozpadajú cáry hmly, pomedzi ktoré trčí sťažň našej kocábky. Úchvatný pohľad okorenený trochu potu, endorfínom a strachom, či niečo z toho, čo vidím, vôbec dokážem vyliezť a zletieť...

 SUŠKI

Asi v strede kopca sa to zostrmuje, tak dávame mačky¹³. Som pred Sabovčíkom a prešliapavam stopu. Mám z toho takú radosť, že vykonávam pohyb navyše a vyberám z vrečka mobil, ktorým tú udalosť odotím. U mňa málo vídaný jav – to fotenie počas akcie. Radosť z prvenstva na svahu mi trvá asi desať minút, lebo potom okolo mňa prefrčí lokomotíva z depa v Spišskej Novej Vsi, na ktorú sa nestihnem napojiť. Na vrchole som päť minút po ňom, už tam aj stihol nájsť a označiť trhlinu (o pätnásť minút sa do nej ortuťovitý Ďuro aj tak prepadol) a je prichystaný na odlet.

 MIŠO

No, ja som pripravený...

 SUŠKI

A vtom sa z vysielacky ozve Galásek, ktorý pochystal filmovú techniku, že už je konečne na mieste a že „se z toho tučňáčího smradu asi poblíje“. Všetkých zase pobavil, veď kto iný sa po prvom dotyku s pevninskou Antarktídou v najkrajšom počasí a pri prvom pohľade na najroztomilejšie zvieratko planéty dokáže dostať do depky, ak nie on? Nasleduje pár šťavnatých relácií cez vysielacky medzi Galáskom a Ďurom, ktorí si láskyplne nadávajú počas synchronizovania letov drona a ich dvoch s Mišom.

 ĎURO

Na vrchole rozbalíme naše lístky nadol, ultraľahké padáčky od Airdesign, a v návale adrenalínu vzlietame na expresnú cestu k lodi. Kým sa nachystáme, pre istotu skúsím padnúť do trhliny, osem metrov od vrcholu. Pripíname lyže a všetky tie kamery. Otočka, púšťam sa dolu za Mišom a...

... letíme! V Antarktíde!

 SUŠKI

Nastáva iná dimenzia vizuálneho zážitku. Už som spomenul, že ten deň bol najkrajší v histórii zemegule, a oni si do tej pohľadnice tíško vleteli. Po pár sekundách sa dva žiarivobiele padáky dostanú nad antarkticky modrú farbu morského zálivu a vytvoria taký kontrast, že ani slovo gýč nevystihuje ten moment. Vizuálny orgazmus ešte doladí asi dvojsekundový odlesk slnečných lúčov na Mišových lyžiach. Keď odleteli, Martin, Míra a ja sme všetci naraz a nahlas začali od závidy hrešiť tak, že sa to ani nedá reprodukovať. Tak oni si akože odletia...

13 Mačky – stúpacie železá na pohyb v strmom ľade

... a my – smrteľníci – sa iba tak obyčajne na lyžiach spustíme strmými svahmi tohto asi 650 metrov vysokého kopca z druhej strany. Že aká nuda je toto freeride lyžovanie oproti lietaniu? Už dávno som sa tak znudene nepolyžoval. Ešte dlho mám v hlave obraz Ďura a Miša, ako letia. Len tak si letia v Antarktíde...

 ĎURO

Poviem pravdu, už naozaj dlho som nemal také zvláštne pocity z letu. Prípadal som si vo svojom svete (rozumej vzduchu) nový. Neistý, trochu vystrašený, so srdcom padnutým až v gatiach. Podo mnou utekajú seraky, skaly a trhliny, ktoré sa končia snáď až v Belzebubovej plešine, tam dole v pekle samotnom. Krása. Bachnem si pár wingoverov, otočiek ponad kolóniu tučniakov, ponad našu plťku a s adrenalínom v krvi pristávam neďaleko pobrežia.

 MIŠO

Uhhmm, super to bolo...

 MÁRA

Odrážime dál a upřímně mohu říct, jsem tomu rád.

